

TAJEMSTVÍ BOŽÍHO DARU

Byl tajemný chladný večer. Za okny padal jemný, ale vytrvalý déšť a v parku, jenž tvořil hlavní spoj mezi novou a starou čtvrtí, v zelené a mihotavé záři plynových lamp šel osamělý chodec.

Byl malý a štíhlý, na sobě měl hnědý kabátec, v ruce držel hnědou brašnu a na hlavě měl klobouk stejné barvy, který ukrýval jeho tvář ve stínu. Když však vstoupil do kruhu světla vrhaného lampou, mohli bychom zahlédnout dlouhý a protáhlý obličej překvapivě mladého muže, jemuž nemohlo být více jak 30. Jmenoval se Jeffrey a měl namířeno hlouběji do staré čtvrti. Nedávno si zakoupil malý domek, do kterého se chtěl dnes podívat a možná tam i přespat. Ten domek koupil od nějaké staré paní, jmenovala se Lídová nebo Pilová, nebo tak nějak. Ve městě byl nový, přistěhoval se sem za práci teprve nedávno, takže se musel orientovat pomocí plánu, jenž koupil v jednom zapadlém obchůdku se starými věcmi. Když vyšel z parku a stanul na dlažbě ulice, rozhlédl se, podíval se na mapu a vyšel směrem ke Katovské ulici. Cestou přemítal, co je to za jméno Katovská, to jako že tam žili kati, nebo že tam bylo popraviště. V těchto úvahách pokračoval dál po cestě. Občas se podíval na plánek nebo na názvy ulic, až nakonec uviděl onu dlouho očekávanou ceduli s nápisem Katovská 28. Ano, byl na konci své cesty a teď, když viděl ten dům, ho zavalil zvláštní těžko popsatelný pocit zklamání a smutku. Dům totiž byl malým dvouposchoďovým stavením, které vypadalo tak na 300 let. Omítku měl šedou s jakýmsi třpytivými kousky něčeho a dvě malá okna. Jeffrey ze sebe setřásl zklamání a přišel ke dveřím, u nichž sáhl do hnědé brašny a vytáhl z ní klíč od domu. Vsunul ho do zámku a pomalu s ním otočil a dveře se otevřely.

Další hodinu strávil Jeffrey prohlížením domu. Nenašel nic zajímavého, jen malovaný rodokmen začínající jménem Josef Lípa. Už prošel všechna patra až na jedno, a to půdu, kam se chtěl vydat až zítra, ale protože do nové práce nastupuje až pozítří, tak se rozhodl to udělat už dnes. Když přišel k žebříku, zaváhal. Opravdu se mu tam chce? „Jo, chce,“ řekl Jeffrey nahlas a lekl se svého vlastního hlasu. Poté začal stoupat po žebříku. Když po chvíli lezení dorazil k poklopu, nadzvednul ho, rozsvítil baterku a posvítil na půdu. Viděl jen hromady harampádí, a tak poklop nadzvedl víc a prolezl na půdu. Chvilku to tam prohledával, ale nic zajímavého nenašel. Pak, když už se chtěl vrátit dolů, si všiml, že v úplně zadní části půdy něco nesedí. Byl tam jakýsi kámen, který měl ovšem tvar trojúhelníku, a tak se ještě naposledy vydal dál od vstupu. Přišel k tomu kameni a dotkl

se ho. Zatlačil na něj a on místo toho, aby se pohnul vzad, vydal tiché cvak a pohnul se vpřed. Jeffrey ho chytil a popotáhl za něj. Kámen se posunul a vypadl z otvoru a za ním se objevila truhlice. Byla malá a krásně zdobená. Jeffrey se pro ni natáhl a vzal ji. Pomalu, opatrně ji vytahoval a dával si pozor, aby se nepoškodila. Když byla venku, Jeffrey z ní sundal víko a uvnitř nebylo nic jiného než nějaké papíry a baňky. Jeffrey, jenž očekával šperky nebo aspoň zlaté mince, byl zklamaný. Truhlici odnesl dolů, a přestože byla už skoro půlnoc, rozhodl se jít si ven pročistit hlavu. Nedošel moc daleko, asi po deseti minutách chůze, kdy nepotkal ani živou duši a přestalo pršet, zaslechl za sebou kroky. Otočil se a to, co viděl, bylo tak nepopsatelně děsivé, že Jeffrey hrůzou oněměl. Rozběhl se, to za ním se rozběhlo taky. Neměl čas se dívat na plánek, kam že to běží. Věděl jediné, běží do nejstarší části města. Zabočil doprava v naději, že to, co ho pronásleduje, tam ztratí, ale to se mýlil. Když se totiž otočil, uviděl, že to zmizelo. V té době ještě Jeffrey netušil, do čeho se zapletl, ani kde je, nebo spíš kdy je.

1588 – Praha

Když se vymotal z uliček, bylo už skoro světlo a on si myslel, že se snadno najde na plánku (Jeffrey totiž s sebou neměl baterku a v této části města nebylo pouliční osvětlení), ale to se pletl. Na plánku nikde nenašel žádné podobné místo, a tak se bez jakékoliv stopy jen tak procházel těmito podivnými ulicemi. Až potkal prvního člověka. Byl ale zvláštní, měl na sobě jakýsi obleček, co vypadal jako nějaký starý hadr. Jeffrey se nad tím zamyslel, ale pak šel dál (on Jeffrey byl totiž hrozně stydlivý, a tak ho ani nenapadlo, že by se mohl zeptat na cestu). Ale když začal takových lidí potkávat víc, začal se zaobírat myšlenkou, že to snad muselo být nějaké kouzlo, že ho ten tajemný pronásledovatel poslal do jiné doby. A když se dostal na velké prostranství, které bylo plné lidí a nad ním trčel do výšky sv. Václav, došlo mu, že je i na jiném místě. Z těchto úvah ho vytrhl zvuk bubnů a když zvedl zrak, viděl popraviště, na které vlekli nějakého muže. Na tribuně naproti seděl... Rudolf II. Ano, byl to on, to musel být on. Jeffrey nevěděl, co si má myslet, když v tom se opět něco dělo na popravišti. Vlečený muž křičel: „Já nevím, proč bych měl být popraven jen kvůli takové malichernosti jako je sně... hmpf fpm...“ To už mu nasadili roubík a přivázali ho ke špalku. Rudolf se zvedá a volá: „Kate, konej svou povinnost.“ Kat, až doteď stojící opodál, se pohne směrem ke špalku s mužem a popadne sekyru oběma rukama, napřáhne ruce nad hlavu a... a spustí je dolů. Odloží sekyru a křikne: „Ne, to nemohu. Nemohu vzít život kvůli nespravedlivému soudci, to si radši nechám vzít ten svůj.“ Načež Rudolf vzkřikne: „Budeš muset, neposlušnost trestám tvrdě,“ a pokyne jednomu ze svých rytířů, ať koná. Ten přijde ke katovi a začne se ho ptát: „Jak se jmenuješ?“ načež kat odpoví zlomeným hlasem: „Lípa, pane. Josef Lípa.“ V tu ránu si Jeffrey vzpomene. Vždyť tím jménem začínal rodokmen v jeho domě. To není možné. Tohle nebude náhoda, ta věc v té noci mě sem poslala naschvál. Vodopád jeho myšlenek přerušil čísi hlas: „Zadržte! Zadržte!“ Načež vedle

Rudolfa povstane muž a praví: „Císaři, cožpak jsi opravdu tak zaslepený, že nevidíš, jakého příkoří se tu děje tvým jménem? Vždyť tvůj soudce je sám žaloba i porota. To on by měl na tom špalku sedět. Řekl ti alespoň, co že tento muž tak strašného provedl, že by ho to mělo stát daru božího?“ „Kdo jsi, že se mne opovažuješ oslovit takovýmto tónem?“ pravil císař. „Ó, cožpak si na mě vaše císařské veličenstvo nevzpomíná? Vždyť jste se pro mne samo uráčilo poslat pro mou moudrost a oddanost. Já jsem Giordano Bruno, italský mnich a astronom.“ Císař, zaražený vahou osobnosti a silou projevu tohoto muže, svůj hněv obrací na soudce: „Soudce, co ten muž provedl?“ Soudce blekotavým tónem: „Pa-pa-pane, on snědl moji husu a...“ „A proto má být popraven?“ rozkřikl se na soudce císař a poté již klidně k davu pronesl: „Sprostím jej viny. I toho kata a soudce tam půjde místo nich.“ Poté se Jeffreymu zatočila hlava, podlomila kolena a omdlel.

1589 – Curych

Jeffrey se probral v pořádku v chodbách nějakého hradu. Rozhlédl se, byl zavřený v jakémsi přístěnku a jediné, co viděl, byla malá špehýrka do jakési místnosti, která byla plná věcí jako zkumavky, baňky nebo výpočty. Pro Jeffreyho nic zajímavého, když tu si všiml muže, jenž stál u stolu, a Jeffrey ho okamžitě poznal. Byl to Giordano Bruno. Mumlal si pod vousy jakási slova, Jeffrey jim většinou nerozuměl, ale pár jich přece pochytil: „Sledují mě... Stvořil jsem boží dar... ten kat, musím pro něj poslat a říct mu kde... musím to vše schovat...“ Jeffrey z toho vyvodil, že se tomu muži povedlo stvořit boží dar, to bude asi život, ale jak? Jak se tomuhle člověku mohlo povést něco tak složitého, že to nedokázala ani moderní věda a technika? A taky říkal, že musí poslat pro kata, to bude jistě Josef Lípa. Jeffrey pro tuto chvíli nechal úvah a dál se díval do špehýrky a to, co viděl, ho šokovalo. Spatřil totiž svoji malovanou truhličku, do níž Giordano Bruno skládal všelijaké věci a papíry. Poté Jeffreymu zablikal svět před očima a pak zmizel.

Jeffrey viděl Giordana Bruna na hranici, následně Josefa Lípu, jak schovává truhlici do zdi na půdě. A potom? Potom byl doma, seděl za stolem a probudil se. Nejdřív si myslel, že to všechno byl sen, ale když za oknem viděl stát postavu kata, co ho tu noc honila a pak jako teď zmizela, a na stole skříňku, došlo mu, že to nebyl sen. Nejdříve chtěl vše hned odnést na policii, ale pak si vzpomněl na hořícího Giordana Bruna, na stovky lidí mrtvých ve válce a na hladovějící lidi v Africe a došlo mu, že lidstvo ještě na boží dar není připraveno.